

En beständig nåd för vår beständiga synd

Innan vi betrakta denna beständiga nåd – som är den tredje outtömliga källan till Guds barns skäligaste glädje – vilja vi först undersöka, vilken som åtnjuter densamma, och till det ändamålet beskåda *två slags syndare*. Dessa två slags syndare skola vi lära känna, under det vi betrakta apostelns ord om dem, som »vandra i mörkret», och dem, som »vandra i ljuset». Aposteln sade: *Gud är ett ljus, och intet mörker är i honom. Om vi säga, att vi hava gemenskap med honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen. Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd.*

Vad som giver all kraft åt vår fråga är, att »Gud är ett ljus» – först helighetens och rättfärdigheten allra renaste ljus, som icke kan tåla eller tillåta en enda synd; för det andra allvetenhetens klart skinande ljus, för vars eldsblick intet skapat är osynligt, utan natten är såsom klara dagen och mörkret såsom ljuset (Ps. 139); att därför hela vårt inre står blottat och uppenbart för hans ögon, så att han stundligen skådar vårt hjärtas hemligaste avsikter, tankar och uppsåt, varjämte han hör alla våra ord och ser alla våra gärningar – äntligen, att Gud också är en helig nitälskans brinnande eld, så att, på samma gång hans kärlek är utsäglig mot allt, som med uppriktighet nalkas honom och kommer under hans älsklige Sons skygd, han däremot är en »förtärande eld» för all falskhet – varför ock ingenting kan vara förskräckligare, än att mitt under Guds ögon skrymta, ljuga eller uppsåtligen öva något, som är honom misshagligt. Se, om våra ögon öppnades, så att vi kunde rätteligen se och besinna detta, då skulle vi märka, att den kristna kallelsen är en helig kallelse, att det icke går an att på en gång hava sällskap med Gud och vandra i mörkret – då skulle det bliva oss angeläget att veta, vad detta vandrande i mörkret egentligen kan vara.

Detta blir således den stora frågan, varpå hela tyngden av detta ställe vilar, nämligen vad det vill säga att vandra i mörkret. I den frågan skola vi vara mycket försiktiga, att vi icke själva uttyda den, utan att vi finna Herrens egen mening, ordets egen förklaring, på det vi måtte varken gå åt den högra sidan eller vänstra – varken onödigt bedrövas eller falskeligen tröstras.

Gud vare lov! det är allt i ordet förklarat. Av apostelns egna ord i detta och följande kapitel finna vi samma förklaring, som Kristus i Joh. 3: 20 giver, då han säger: »Var och en, som gör det onda, hatar ljuset och kommer icke till ljuset, på det att hans gärningar icke må varda straffade.» – Märk! – »på det att hans gärningar icke må varda straffade». Då en människa skyr det straffande ordet, icke vill komma fram med sitt väsende inför Gud, som är ljuset, och låta straffa synden, bekänna den och söka uppgörelse och försoning, utan går och håller sig undan och säger såsom Judas: »Icke är det väl jag?» »månne icke detta är att vandra i mörkret? Jämför nu härmed v. 8 i vårt kap. »Om vi säga, att vi icke hava synd, så bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss.» Och däremot, v. 9: »Om vi bekänna våra synder, så är han trofast» o.s.v.

Korteligen, att säga sig hava gemenskap med Gud och likväl vandra i mörkret, är att vandra i skrymteri, att icke hava öppen sak med Gud, icke ligga med sin synd inför nådastolen; med andra ord: då man icke vill låta synden gå under domen, icke vill inför Gud bekänna och uppgiva den, för att få den både förlåten och dödad, utan då man vill förbliva ostörd med sin synd och drager över sig ett täckelse av ursäkter och skrymteri, såsom sagt är, för att få hava synden i fred, ostraffad och bibehållen. Sådant ligger ju i Kristi ord: *Han kommer icke till ljuset, på det att hans gärningar icke må varda straffade.*

Den egentliga grunden till detta vandrande i mörkret är en sovande, ohörsam och obotfärdig ande, som håller Gud för intet. Ty när Gud i sitt ord säger oss sin vilja och sitt råd om vår frälsning, säger oss både om hjärtats nyfödelse och levernets helgelse, och vi likväl kunna leva fram i ett tillstånd, som icke

överensstämmer med detta ord, då se vi, att väsendet och grunden är förstockelse och förakt för Gud. Somliga leva mycket fromt utvärtes, äro helgon i levernet, vida skilda från världen genom andaktsövningar, någon kristlig verksamhet och vackra ord och gärningar, men vandra dock i mörkret, ty de leva icke inför nådastolen i det »allraheligaste», i »bättringen *till Gud* och tron på vår Herre Jesus Kristus», de veta icke av någon *födelse* av Anden. Dessa förakta ordet om hjärtats inre förhållande och gäcka alltså den Allsmäktige. Men Gud är ett ljus, hans ögon se det, han märker det väl, och han låter icke gäcka sig.

Du vet icke med dig något Andens födsloarbete i din själ, någon trång port, någon syndens nöd och dom, varmed du kämpat inför nådastolen och äntligen genom Herrens ljuvliga budskap fått förlossning ifrån domen och försäkran om förlåtelse och därigenom ett nytt liv i hjärtat; nej, utan du vet blott, att du själv började en ny väg, då du insåg dess nödvändighet, började med andaktsövningar, böner och goda gärningar, och har så fortgått utan att någonsin nedsjunka i ditt syndaelände, i Johannes döpelse, i en övermäktig och överflödande synd; icke heller vet du av att nåden, mitt i din förlägenhet, »överflödat ännu mer», utan din *förbättring* och din tröst hava hållit jämna steg med varandra, nämligen så, att din tröst har grundat sig på din förbättring, och därmed går du framåt och hoppas ändå ett gott slut – se, detta heter att gäckas med Herren och förakta hans ord; ty du vet, du hör, du läser, att skriften lärar en helt annan väg, genom den trånga porten av vår synds och Guds nåds överflödande (Matt. 22: 11–13; Rom. 3:19; 5:20; 7:8), denna *nya födelsens* trånga port; och du vet, att Kristus uttryckligen sade: »Utan att en varder *född* – *född* på nytt, kan han icke se Guds rike.» Men du fruktar icke, du hoppas, att du ändå skall se Guds rike.

Du hör några trogna ur egen livlig erfarenhet tala om nya födelsens verk i hjärtat, om syndanöd, om tro och vittnesbörd, om frid och fröjd i den helige Ande, varav du kan med ögonen se, att det är en stor verklighet; men då är du stum, så länge det ämnet varar, tills man kommer till gärningar, verksamhet och yttre förhållanden; där är du hemma – blott icke i de inre förhållandena av bättring och tro – men du hoppas ändå, att det skall gå väl med dig, att du skall få se Guds rike! Du ser väl, vad Herren säger därom, men det vill du icke förstå, icke efterforska, utan går det hastigt förbi; se, detta heter att med sitt inre vandra i mörkret och icke vilja komma fram i ljuset. Detta var det, som Kristus åsyftade, då han talade om en man i bröllopet – märk! inne i bröllopssalen – som icke hade bröllopskläder. Och då han tillfrågades därom, heter det: »och han förstummades!» Om den saken visste han intet; han kunde tala om allt annat i bröllopet, men blott därom var han stum. Och hans dom blev först: »Binden hans händer och fötter», d. ä. hans gärningar och vandring, varmed han tröstat sig så, att han icke behövt Kristi rättfärdighets bröllopsklädnad; och för det andra: »Kasten honom i mörkret utanför», från mörker till mörker; han har vandrat i mörkret under nådetiden, nu kastas han i »mörkret utanför».

O, det är ju dock något alltför gruvligt att hava i all sin tid haft sällskap med kristna, med ordet och kristlig verksamhet, och sist, då brudgummen kommer, bliva för evigt bortkastad, blott därför att man icke var uppriktig inför Herren, icke ville höra ordet om hjärtats nyfödelse, om lagens fördömande verk i själen och om iklädandet av Kristi rättfärdighet. Men o, vilken lycklig dag, om du stannade för Herrens röst om dessa inre förhållanden och komme så från den dygderike Simons ställning till den gråtande synderskans vid Jesu fötter (Luk. 7:37–47)!

Men mångfaldiga äro djävulens verk till vår förtappelse. Det finnes ock några bekännare ibland oss, som verkligen hava erfarit och kunna med en mängd riktiga ord beskriva mycket av detta inre, sin väckelse och tändningen av deras tro m.m., och förstå att tala både om lagen och evangelium, både om tron och helgelsen – och icke dess mindre nu vandra i mörkret, vilket bevisar sig därigenom, att de med fritt mod öva mörkrets gärningar och icke vilja låta förmena sig synden, icke låta straffa sig, utan ursäkta och försvara sitt väsende. Det är detta, som Johannes anför såsom tecken på dem, som vandra i mörkret, då

han tager exempel av *hat* och säger: *Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder, han är ännu i mörkret – och vandrar i mörkret och vet icke, vart han går, ty mörkret har förblindat hans ögon* (1 Joh. 2: 9-11).

Att vi må liksom med ögonen se, vad det är att säga sig hava gemenskap med Gud och dock vandra i mörkret, så vilja vi betrakta några exempel därpå ur skriften: Judas var i sällskap med Kristus och apostlarna, men var på samma tid en tjuv (Joh. 12:6). Han kom i brödrakretsen inför Herren med en fri och lugn panna, såsom vore han en trogen lärjunge, kunde ock utan tvivel skickligt tala i andliga ting och var i allt synbart så lik de trogna lärjungarna, att ingen av dem misstänkte det ringaste onda med honom, vilket vi se, när Kristus sade: »En av eder skall förråda mig.» Ingen kastade en misstänksam blick på Judas, utan de blevo alla bekymrade, »den ene efter den andre». Det var blott *en*, som icke fruktade, och det var Judas. Ja, även då Herren uttalade de förskräckliga orden: »Ve den människan, genom vilken Människosonen varder förrådd! Det vore gott för den människan, att hon icke vore född», så förblev Judas lika lugn och säker. Detta är den rätta bilden av dem, som vandra i mörkret, och visar, vad det är: »Mörkret har förblindat hans ögon.»

Petrus gjorde ock samma afton ett gruvligt fall: han förnekade sin Herre, han talade osanning, han svor och bannades; men en enda blick av Herren gjorde, att han »gick ut och grät bitterligen». Se här skillnaden! Bägge begå de svåra synder, men den ene »självviljandes» och med berätt mod och kan icke genom de förskräckligaste hotelser bringas till fruktan. Den andre är i hjärtat uppriktig och trogen, men blir genom en tillfällig påkommande svaghet och frestelse kullkastad och går sedan ut och gråter bitterligen. Ännu ett exempel: Ananias och Saffira tillhöra den trogna församlingen, vilja därför, såsom de andra, överlämna sin egendom till den gemensamma kassan. De vilja giva ett bevis därpå, att de hava gemenskap med Gud och bröderna – och vilken kunde tvivla därpå? Nu, de sälja då sin åker; men de komma överens om att undagömma något av värdet och likväl säga inför apostlarna, att de framburo det helt. Men – »Gud är ett ljus!» – och hans Ande bodde i Petrus och sade honom förhållandet. Stunden var kommen, då ett varningsexempel borde givas mot skrymteri, och Herren slår dem på ögonblicket döda till jorden. Vad gruvligt hade de nu gjort? Åkern var deras och även värdet därför, anmärkte Petrus. Vad hade de gjort? De hade *ljugit*, säger Petrus.

Men det hade ju ock samme Petrus gjort, då han sade: »Jag känner icke människan», och likväl blev icke han slagen död till jorden. Så se då här en gång, varpå det beror. Aposteln säger: »Varför hadn I kommit överens?» Varför *kommit överens att ljuga*? Det är det uppsåtliga, överlagda i deras synd, samt att de nu, när Herrens Ande genom Petrus tilltalade dem därför, icke läto förödmjuka sig, utan forto i synden, skydde ljuset och icke läto straffa sig – det var detta, som bevisade det falska *sinn*et, och det är detta, som utgör hela skillnaden mellan dem, som vandra i mörkret, och dem, som vandra i ljuset. Synder hava de bägge, därpå är ofta tyvärr en ringa skillnad; och vad inre frestelser angår, så känner en trogen hos sig *mycket mer* ont än den otrogne, helst hans kött är icke alls bättre, – men i *sinn*et, där är den stora skillnaden.

Ack, att var och en betänkte detta! Ty, ännu en gång sagt, syndare äro vi allesammans, ja, stora syndare, så att vi vore olyckliga, om icke Kristus var stund bredde sin rättfärdighet över hela vårt väsende; men tänk, den ene lider, klagar och bestraffar sin synd och dömer sig själv, så att han med allt evangelium knappt kan tröstas, och forskar och frågar blott efter medel att undkomma synden; och den andre ärnar icke övergiva henne, är stark och frimodig och söker blott att kunna bemantla, ursäkt eller dölja synden för människors ögon; tänker, såsom Syrak säger: »Vem ser mig? Mörkret är omkring mig, och väggarna skyla mig – och den Högste aktar icke min synd. Denne skyr allena för människors ögon och tänker icke på att Herren skådar ock i de hemliga vrår» – tänk vilka olika förhållanden!

Det är således icke därom fråga, att vi icke alla äro syndare; det är endast ett, som är nödvändigt: att vi stå i bättring, att vi inför Gud känna och bekänna synden; såsom aposteln ju själv tillägger: »Om vi säga,

att vi icke hava synd, så bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss; *om vi bekänna* våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet.» Vi märka nu, att just dessa apostelns ord utgöra en förklaring på, vad det är att vandra i mörkret och att vandra i ljuset.

Och så hava vi sett de *två olika slagen av syndare*. Och nu säger aposteln om dem, som vandra i ljuset och därför äro eländiga för sina av ljuset bestrålade synder, att de skola hava en beständig rening – en beständig nåd och försoning för dessa beständiga synder, nämligen genom ett visst heligt, alla synder övervägande försoningsmedel. Han säger: »Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd.»

Här äro vi nu inne i Guds hemligheters allraheligaste! Här är nu den hemliga visheten, och här är orsaken, varför vi med all vår beständiga synd dock hava en beständig nåd hos Gud och åtnjuta hans eviga och oförljkenliga kärlek! »Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd.» Detta är hälsobrunnen i Sion, källan till all frälsning och salighet, all tröst och hugsvalelse. Vilken människotanke kan fatta, vilken tunga uttala höjden och djupet av den översvinneliga Guds nåd, som ligger häri? »Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd!«

Detta är den fördolda helgedomen i allt vad Gud, ända ifrån världens begynnelse, uppenbarat om det fallna människosläktets frälsning.

Detta är den »kvinnans säd», som skulle söndertrampa ormens huvud. Detta är hemligheten av alla de oräkneliga blodiga offer, som genom hela det gamla testamentets långa världsålder skulle måla och förebåda det kommande försoningsblodet i Kristus.

Detta är hemligheten av påskalamets blod, som var frälsningstecknet, då mordängeln slog allt förstfött i Egypten, men Israel skulle förlossas.

Detta är det »förbundets blod», genom vilket fångarna skulle utsläppas från brunnen, »i vilken intet vatten är» (Sak. 9:11).

Detta är hemligheten av det underliga förordnandet om blodet: »Ingen av eder skall förtära blod – ty blodet är det, som bringar försoning genom själen, som är däri.» Allt syftar på Kristi, Guds Sons dyra blod. Honom bära alla profeterna vittnesbörd – om det blodet sjunger den saliga skaran inför Lammets tron den evigt nya sången: »Du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod.»

Och detta var tecknet på den skaran: »De hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod; därför äro de inför Guds tron» (Upp. 7).

Vi veta väl, att med Kristi blod i allmänhet åsyftas hans blodsutgjutelse, allt hans försoningslidande och hans död; men det är ock något besynnerligt sagt om själva blodet. Vem kan säga, vad som ligger i dessa Guds egna ord: »Jag har givit eder blodet – ty blodet är det som bringar försoning genom själen, som är däri?» Guds första dom lydde: »Du skall döden dö.» Syndens lön är döden. Rättfärdigheten krävde livet för vårt liv. »Och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse» (Heb. 9:22).

Det är ock märkligt, att vid alla Guds förordningar om offren, göres av ingenting så stor affär, som av blodet, och huru därmed skulle förfaras. Men vi behöva icke förstå allt. Vi måste med Paulus utropa: »O, vilket djup av rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar!» Det enda, som är nödigt att förstå och tro och i hjärtat inpräglad, är, att detta Kristi blod renar oss från all synd – att »om dina synder än vore blodröda, så skola de här varda vita såsom snö» – på det att vi måtte varda »bestänkta i hjärtat ifrån ett ont samvete», få en riktig tröst och frid i denna Kristi försoning och kunna med tacksamhet se upp till Gud och omfamna och prisa honom, »som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod» (Upp. 1:5).

Vad kan vara mer visst och klart och bekräftat, än detta, då först hela skriften, både med ord och offerbilder, genom hela världens tid vittnar om ett kommande försoningsblod, såsom sin dyraste

hemlighet – och då omsider Kristus själv säger: »Detta är mitt blod, som varder utgjutet till syndernas förlåtelse?» Visst kunna våra synder vara förskräckligt svåra och många, visst äro våra hjärtan fulla med en gruvlig ondska, visst är vår kristendom ömkligt skröplig – men här är något, som tusenfaldigt överväger allt detta: Kristus själv talar och säger: »Mitt blod varder utgjutet till syndernas förlåtelse. Den som tror på mig, den som (i tron) äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, han skall icke se döden till evig tid, han kommer icke i dom, utan har gått från döden till livet.»

Det finnes ingen svårare konst på jorden, än att på en gång verkligt känna synden, såsom synd inför Gud, belagd med alla lagens domar, och likväl på samma gång tro Guds nåd och vänskap, och se sig ren från alla synder, blott genom Lammets blod. Tron är ingen så lätt sak, som de oerfarna drömma. Det blir därför alldeles nödvändigt för den, som har mycken och svår synd och likväl gärna ville vara i Guds nåd, att han särdeles vinnlägger sig om detta stycke och djupt betänker, vad här står om Kristi försoningsblod. Det är en begråtansvärd skada, att våra sinnen, genom vanan att höra det, äro liksom obekväma att djupt besinna detta allra heligaste och största, som dock tusenfaldigt överväger allt annat både i himmelen och på jorden.

Då nu den gruvliga syndafloden av Adams fall brusar i alla våra ådror och uppfyller samvetet med förskräckelse, samt Guds klara ord emot synden stå oss emot och fördöma oss, och djävulen med otaliga glödande skott sargar våra hjärtan och samveten, så är det ett Guds under, att vi mot allt detta ännu förbliva i trons tröst; men därtill är ock alldeles nödvändigt att stadigt och oavlåtigen skåda på det evigt gällande försoningsmedlet och Guds egna fasta ord därom – och återigen skåda, under bön om Andens ljus, ja, utan sidoblickar hålla ögonen fästade blott på detta. Gör du icke det, så har du strax hjärtat fullt med oro och fördömelse.

Ty, ännu en gång sagt: syndens makt och hjärtats ondska äro förskräckligt stora och svåra, så att det blir här en hård kamp att kunna tro. Det är alldeles otänkbart, vilka gruvliga synder en människa kan hava på sitt samvete, så att hon ofta icke kan uppenbara sitt hjärta för någon – och det även en allvarlig själ. Och även om icke några ovanliga och grova synder äro på färde, är det ju dock för svårt att kunna tro Guds vänskap, när man så beständigt och i allt vad man gör, tänker och talar måste finna synd och orenlighet; och äntligen (vad som ofta är värre än allt annat) detta ohjälpligt döda och falska hjärtat, som varken kan helt och bestämt hata synden, icke heller rätt ångra den eller tro eller älska Gud, utan där tvärt om kärlek till synden och lättsinne och skrymteri är allt, som förnimmes.

Då nu härtill kommer, att hela vårt inre är alldeles genomdränkt av lagsinne, så att samvete, förnuft och känsla, allt talar blott om rätt och förtjänst – då däremot en verklig nåd är något alldeles främmande för vårt sinne, o, vilken tryckande tyngd, vilket brottande, vilken kamp på liv och död härigenom uppstår i själen! Gud står helig och förskräcklig för dess öga, blott med rättvisans domareblick, och alla nådestillsägelser kastas åt sidan blott genom det enda: du vet med dig, huru du gjort, varit och är rakt emot Guds ord. Varvid skall jag då trygga mig?

Allting är fåfängt och flyger såsom lätta agnar för vädret, om man icke då kan få fäste uti Guds eget oryggliga evighetsråd, Guds eget allmänna, evigt gällande domslut uti saken. Och vad är detta Guds evighetsråd och fastställda beslut om vår frälsning? Det är, vad vi just nu hava att betrakta i detta språk: »Vandra vi i ljuset» – komma vi blott och låta straffa oss, men också fly till nådastolen med vårt elände – »så hava vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd.»

Tänk nu du, som är en rätt svår syndare! Vad väger du emot detta, som står här? Giv akt på, huru aposteln talar. Att du måtte till någon del märka, vad det stora försoningsmedlet gällar, så vilja vi betrakta varje ord i detta dyra språk. Betrakta först, vilken personen är, som här omtalas. »Jesu Kristi, Guds Sons, blod.» Tänk – »Jesus Kristus» – den så länge förut utlovade »kinnans säd», »Herrens smorde» (Kristus), vilkens utgång är ifrån fordom, ifrån evighetens dagar», men vilken dock föddes i Betlehem (Mik. 5:2),

då änglar sjöngo i skyn: »I dag är eder född Frälsaren, Herren»; och åter: »Han skall heta Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder.» Denne Herrens, »Jesu Kristi blod» – tänk, vad det gäller! Vilken kraft skulle icke detta språk hava, om det ock stode endast så, men det står däri ännu något härligare! Aposteln vill med flit påpeka personens värde och betydenhet, därför har han ännu inlagt två viktiga ord: »Guds Sons» – Jesu Kristi, Guds Sons, blod.» Så följ då apostelns fingervisning och se på de orden: »Guds Sons!» O, är det möjligt? är det sanning? – Guds Son! Och Guds Son utgjuter sitt blod för oss!

Är det sanning? Ja, är icke detta sanning, då är ingenting sant i Guds ord, då skola vi slå alltsammans i vädret. Nej, du känner, att det är sanning. O, så betänk då, vad detta väger! Den store, allsmäktige Herren Gud, som i tidens begynnelse skapade detta släkte, människan, han har så älskat världen, att han utgivit sin Son, sitt eget väsende, låter honom ikläda sig vårt kött, bliva vår broder och medlare.

Tänk, vilken person! Herren Gud gav oss icke en ängel eller ett helgon, ty något sådant förslog icke, utan ende Sonen, sann Gud av Gud, jämlik Fadern i gudomsmakt och härlighet – en sådan person utgives till de fallna barnens frälsning. »Då nu barnen hava samma kött och blod, blev ock han desslikes därav delaktig, på det att han genom döden skulle tillintetgöra den, som hade döden i sitt våld, d. ä. djävulen, och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt liv igenom av fruktan för döden måste vara trälar» (Heb. 2).

Och det är märkligt, att denna hans antagna mandom är på ett sådant sätt förenad med gudomen, att hans blod i skriften också kallas »Guds blod»; såsom då Paulus säger: »Den helige Ande har satt eder till biskopar, att vårda Guds församling, vilken han har förvärvat sig med sitt eget blod» (Apg. 20:28). Tänk, vilken dyr lösepenning! Himlarna äro hans händers verk, jorden och allt vad däruppå är har han gjort, så att emot honom alla människor »äro blott såsom en droppe i ämbaret och såsom ett stoftgrand i viktskålen» (Jes. 40:15); och en sådan person utgiver sig själv samt sitt liv och blod till människors frälsning. Det tyckes oss, att om han blott hade givit en enda tår eller ett förebedjande ord, hade det bort gälla mer än hela världens synder; men nej, den kränkta rättfärdigheten hos Gud var för stor, människornas syndaskuld mot en sådan Gud var för betydande – det kostade den store Medlaren hans liv och blod.

Men tänk, vad detta blodet då gäller för Gud! Tänk, vad det gäller, att hans egen älsklige Son kämpat på jorden för människornas synder! Hans kvidande om natten i örtagården, hans blodsvett, hans tårar, hans heliga kropps gisslande, hans huvuds törnekrona, hans genomspikade händer och fötter på korset, hans ångestrop under mörkret, hans dyra död – tänk, vad allt detta gäller i himmelen – för Guds hjärta! Här är orsaken, varför de gruvligaste synder på ögonblicket äro försvunna för Guds ögon, så snart en syndare nalkas honom i Jesu namn. Här är orsaken, varför de största syndare fått nåd, och alla deras överträdelser av Guds lag, och alla lagens heliga domar bliva i ögonblicket liksom till intet. Det är blott Jesu Kristi, Guds Sons, blod, som uträttar sådant.

Aposteln säger om detta blod, att det »renar oss från all synd». Vad menas med detta »renande»? »Hjälper det oss att bliva rena?» Nej, det renar oss, säger han. – »Renar det oss från lusten till synd?» Icke så, det renar oss från synden. »Ja, från den andliga sömnaktighetens och tröghetens synd!» Nej, begagna blott ögonen: »från all synd», säger han. Och det gör »blodet»? Ja, blodet. Men lärar icke Johannes själv, att Anden renar oss? Ja, men icke i samma mening, som Guds Sons blod gör det. Det är alldeles nödvändigt, att du först förstår och tror vad detta blod gör, innan du kan få någon Andens rening. Hade här talats om Anden, så hade renandet betecknat helgelsen; men här talas om blodet, försoningsmedlet.

Det är således försoningens renande, det är skuldens utplånande, som här omtalas. Det är vad Kristus själv sade om sitt blod: »Vilket varder utgjutet till syndernas förlåtelse.» Det skulle giva liv och ande i ditt

hjärta, om du finge nåd att se, huru Guds Sons blod ensamt renar oss inför Gud från all synd, så att Gud själv säger: »I ären rena.» Först utplånades alla världens synder i Kristi död; såsom aposteln uttryckligt säger, att Kristus »stiftade frid genom blodet på sitt kors och försonade allt, vare sig det, som är på jorden, eller det, som är i himmelen» – varför Gud, tillfredsställd, ser alla människor såsom dyrt försonade, och hans sändebud nu endast bedja: »Låten försona eder med Gud» (2 Kor. 5: 19-20). Men för det andra följer härav – och detta är, vad vår text egentligen åsyftar – att var och en, som håller sig till Kristus, som låter straffa sig för synden, men dock håller sig vid nådastolen och således »vandrar i ljuset», är för samma blods skull inför Guds ögon beständigt ren från alla sina synder, så att allt det orena och syndiga, som ännu bor i hans kött och dagligen, tyvärr, rör sig i tankar, ord och gärningar, aldrig tillräknas honom, utan han är för Guds ögon alla stunder ren, blott genom det evigt gällande blodets försoningskraft; han är såsom under ett beständigt nåderegner; det är hos Gud avgjort, att honom skall aldrig tillräknas någon synd, ty han har blodets försoning för sig, och därför är han ren.

Se, här är hemligheten, varför Kristus sade om sina skröpliga lärjungar: »Den som har badat, han är hel och hållen ren; och I ären rena, dock icke alla; ty han visste, vem som skulle förråda honom» – vem som vandrade i mörkret. Men de övriga skröpliga lärjungarna, vilka dock voro uppriktiga med alla sina svagheter, som samma afton visade sig ganska ömkligt, de voro *helt och hållet rena*; och det säger *han*, vilken har ögon såsom en eldslåga och som skall döma på den yttersta dagen. Här märka vi, att detta blod gäller något mer inför Guds ögon, än inför våra – att för Guds ögon är allt rent, där vi se idel orenlighet, så snart någon är i Kristus; att om ock icke vi mycket se och tro av blodets försonande kraft, det dock gäller inför Gud. I himmelen, hos Gud, där är Kristi, hans Sons, blod i stort värde.

Aposteln säger, att det renar från all synd. Här skall man väl märka, att då skriften talar om synder, så menar hon verkliga synder eller sådant, som är alldeles emot Herrens heliga lag och således förtjänar Guds onåd och fördömelse. Det är en mycket vanlig tankevilla hos oss, att vi väl medgiva, det alla synder förlåtas, och att vi ännu hava synder; men så snart en verklig synd visar sig, strax förvånas vi och misströsta, sägande: »Jag har ju verkliga synder, det är ju rakt emot Guds lag» o. s. v. Detta var således något alldeles oförmodat. Men vad är väl synd, om icke något, som är emot lagen? O, låtom oss besinna, vad vi nyss betraktat: »Guds Sons blod är utgjutet för våra synder!» Skulle något så förskräckande stort göras för oss och icke hava större mål och verkan, än att blott några små brister skola därigenom förlåtas, men icke de rätt stora och svåra synderna mot Guds lag?

Tänk, skulle en så dyr försoning givas – Gud själv, Gud skulle bliva människa, Guds Son utgjuta sitt blod – och det skulle icke hava större mål och verkan än att skaffa oss blott denna halva hjälp, som genast blir till ingen hjälp, om vi icke själva äro mäktigare frälsare? Nej, lovat vare Jesu namn! Han är en fullkomlig Frälsare. Luther säger: »Han har sannerligen, sannerligen icke utgjutit sitt blod endast för några tänkta och inbillade synder, utan visserligen för sanna och verkliga; och icke blott för några små och obetydliga, utan ock för de rätt stora och svåra; och icke blott för de övervunna och avlägsna synder, utan ock för de starka och mäktiga, ja, härskande synderna» – ty var skulle vi annars få hjälp för dessa härskande synder? Och huru skulle de någonsin kunna underkuvas och dödas av Anden, om vi icke först finge denna underbara och väldiga tröst, att de äro försonade med Kristi blod? Dock, det är sant, Johannes säger: »Det gives en synd till döds; för denna säger jag icke, att man skall bedja» (1 Joh. 5:16). Kristus har ock talat om denna synd (Matt. 12:31-32); och av Heb. 6:e kap. märker man, att orsaken, varför denna icke kan förlåtas, är den, att de, som begått den, aldrig kunna igen förnyas till bättring. Men det är ock blott detta, som blir oss till döds. Kan åter en människa vända sig till nådastolen, då är där riklig försoning och nåd för alla möjliga synder. Ack, lovad vare Gud, som själv har gjort och sagt detta!

Men här återstår ännu en grannlaga fråga, nämligen om synder, som *fortfara*. Du säger: »Det blir ingen ända på min synd; jag är viss på, att den åter kommer igen; vad är det då värt, att jag beder om förlåtelse?

Gud kan väl icke förlåta synder, som fortfara? » – Svar: Låtom oss litet grundligare undersöka denna fråga, ty den är av stor vikt. Här fordras verkligen att klart skilja mellan tvenne olika förhållanden. Det beror blott på vad du menar med syndens fortfarande; det beror på ditt sinne. Är det så, att du icke i sinnet övergiver synden, utan du tänker fortfara att öva henne – såsom förut beskrevs om dem, som »vandra i mörkret» – då är det ett fasligt självbedrägeri, om du ändå tror dig leva under nåden. Nej, då heter det: »Du har ingen del eller lott i denna sak, ty ditt hjärta är icke rätt inför Gud» (Apg. 8:21).

Men menas åter med syndens fortfarande, att samma synder ännu alltid bo kvar i köttet, i det »gamla hjärtat», där de ju icke kunna vara stilla och overksammas, utan röra sig med varjehanda onda lustar och begärelser, ja, stundom häftiga frestelser, vilka ock, då vi icke vaka, eller då vi intagits av självbehag och förmåtenhet, bryta ut i ord och gärning, och vilka utgöra våra största bedrövelser, varför vi ock beständigt fly till nådastolen – talar man om detta förhållandet, då måste man säga: ja, Gud förlåter beständigt denna fortfarande synd. Är icke det hela evangelii stora huvudlära, om den eviga nåden över dem, som äro i Kristus? Är icke det evangelii huvudlära, att »salig är den man», som »Herren icke tillräknar synd», icke den man, som icke har någon synd – ett folk, som Gud icke tillräknar någon synd; ett folk, som aldrig skall dömas efter lagen, som står under en helt annan regering, under en nådesregering, där ingen gärning gäller varken till salighet eller fördömelse, utan där blott detta gäller: »Den som har Sonen, han har livet»; ett folk, vars rättfärdighet och helighet inför Gud består uti ingenting annat, som kan tänkas eller nämnas, än uti Kristi blod, som renar dem från all synd; ett nådefolk, som på en gång äro stora syndare och likväl mycket heliga, ja, beständigt syndare och beständigt heliga – är icke detta själva hjärtepunkten i vår text? »De som vandra i ljuset», säger aposteln, »dem renar Jesu Kristi blod från all synd.»

Så ser jag då, att de ännu hava synder, dessa som vandra i ljuset; ty det står icke: har renat, såsom om några forna synder, utan det står: renar, således beständigt och fortfarande; vilket visar, både att synden är fortfarande, men också att nåden är det icke mindre. Ja, aposteln säger det ju uttryckligt: »Om vi säga, att vi icke hava synd, då bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss.» Således, de som icke bedraga sig själva, utan som äro i sanningen, de säga icke: vi hava ingen synd. Således hava de ännu synder, dessa som icke bedraga sig, och hos vilka sanningen är. Ack ja, hela naturen är full av synd och orenlighet. Jag är född i synd. Att tro, det ett helgon varit i sig självt rent från synd, vore lika så dåraktigt, som om någon sade, att vår Herre Gud fallit i synd, vilket strider mot själva hans väsende. Så strider det ock mot själva väsendet hos oss att vara syndfria, då man talar om vårt kött, vårt gamla hjärta. Det är en outtömlig källa av all orenlighet. Härav alla trognas beständiga jämmer och kvidande – och härav deras beständiga behov av det renande blodet. »Om vi bekänna våra synder», tillägger aposteln, »så är Gud trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna», att han icke tillräknar oss någon synd, utan ser oss i Kristus på det fullkomligaste rena och täcka; »ty Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd.» Ren från all synd! Vem kan utsäga den lycka och härlighet, som detta innebär? Ren från all synd! Så orimligt, så rakt emot känslan stridande! – och likväl så bekräftat, så fast grundat! Herren själv har gjort, beslutit och sagt det – »den som har badat han är hel och hållen ren». Lovat och prisat vare hans namn, *som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod! Amen.*

– C-O Rosenius

(Tolfte årgången, år 1853)

© Pietisten 2023

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com